

ПРОЛОГ

*Лондон, недалеч от църквата „Сейнт Джордж“,
Хановър Скуеър*

Лятото на 1827 година

Дробовете му горяха.
Грегъри Бриджъртън тичаше по улиците на Лондон. Напълно сляп за любопитните погледи на минувачите, той се носеше като вихър.

В движенията му имаше някакъв странен, мощен ритъм – *едно, две, три, четири, едно, две, три, четири*, – който го тласкаше напред, докато умът му оставаше съсредоточен върху едно-единствено нещо.

Църквата.

Трябваше час по-скоро да стигне до църквата.

Трябваше да спре сватбата.

Колко дълго тичаше вече? Една минута? Пет? Не знаеше. Не можеше да мисли за нищо друго, освен за крайната цел.

Църквата. Трябваше да се добере до църквата.

Започваше в единайсет. Това нещо. Тази церемония. Това нещо, което никога не би трябвало да се случва. Но тя все пак го бе направила. И той трябваше да го спре. Трябваше да *я* спре. Не знаеше как и със сигурност не проумяваше защо, но тя го правеше и това беше погрешно.

Тя трябваше да знае, че беше погрешно.

Тя беше *негова*. Двамата си принадлежаха. И тя го знаеше. По дяволите, тя го знаеше!

Колко дълго време отнемаше една церемония? Пет минути? Десет? Двайсет? Досега не бе обръщал внимание, определено никога не му бе хрумвало да засече времето от началото до края.

Никога не си бе помислял, че ще има нужда от подобна информация. Никога не бе мислил, че това ще има толкова голямо значение.

Колко дълго тичаше? Две минути? Десет?

Зави зад ъгъла, озова се на Риджънт Стрийт и изръмжа нещо, което би трябвало да мине за: „Извинете“, когато се блъсна в добре облечен джентълмен, който изтърва куфарчето си на земята.

Обикновено Грегъри щеше да спре и да помогне на джентълмена да вдигне куфарчето, но не и днес, не и тази сутрин.

Не и сега.

Църквата. Трябваше да стигне до църквата. Не можеше да мисли за нищо друго. Не биваше да мисли за нищо друго. Той трябваше...

По дяволите! Закова се на място, когато една карета прегради пътя му. Приведе се и опря длани върху бедрата си – не защото искаше, а защото тялото му отчаяно настояваше за това – и няколко пъти пое огромни глътки въздух с надеждата да облекчи режещата болка в гърдите си, това ужасно, изгарящо, раздиращо усещане, сякаш...

Каретата отмина и Грегъри отново хукна. Вече беше близо. Можеше да успее. Не бяха минали повече от пет минути, откакто бе напуснал къщата. Навярно шест. Може би шест. Имаше чувството, че са трийсет, но не биха могли да са повече от седем.

Трябваше да спре това. Беше погрешно. Трябваше да го спре. *Щеше* да го спре.

Вече съзираше църквата. В далечината сивата камбанария се извисяваше в яркосиньото небе. Някой бе окачил цветя по фенерите. Не можеше да каже какви бяха – жълти и бели, най-вече жълти. Избуяли от кош-

ничките се спускаха надолу с дръзко настървение. Изглеждаха празнични, дори весели, а всичко беше толкова погрешно. Денят изобщо не беше весел. Това не беше от събитията, които трябваше да се празнуват.

И той *щеше* да го спре.

Малко забави тичането, за да се изкачи по стъпалата, без да се плъсне по лице, после със замах отвори вратата, широко, колкото може по-широко, и дори не чу как тя се удари с трясък във външната стена. Навярно трябваше да спре, за да си поеме дъх. Навярно трябваше да влезе тихо и спокойно, да си даде няколко минути, за да прецени ситуацията, да разбере докъде бе стигнала церемонията.

Църквата притихна. Свещеникът прекъсна напевната си реч и всички присъстващи, насядали по пейките, се извърнаха към вратата.

Към него.

– Недей – продума Грегъри, но толкова задъхано, че гласът му едва се чу. — Недей – повтори този път по-високо и се вкопчи в облегалката на редицата от пейки, когато политна напред. – Не го прави.

Тя нищо не каза, но той я видя. Видя как устата ѝ се разтвори от изумление. Видя как букетът се изплъзна от ръцете ѝ и той знаеше – Господ му бе свидетел, че знаеше, че тя бе спряла да диша.

Изглеждаше толкова красива. Златистата ѝ коса сякаш улавяше дневната светлина и сияеше, а това сияние го изпълваше със сила. Макар да продължаваше да диша тежко, той изправи гръб и пусна облегалката, вече не му бе нужна опора, по-нататък можеше да продължи сам.

– Не го прави – отново повтори и закрачи към нея с уверената грация на мъж, който знае какво иска.

Който знае какво трябва да стане.

Тя продължаваше да мълчи. Както и всички останали. Което беше доста странно. Триста от най-заклетите лондонски клюкари бяха събрани на едно място

и никой не бе произнесъл нито дума. Всички погледи бяха приковани в него, докато вървеше по пътеката.

– Обичам те – призна той пред всички.

На кого му пукаше? Нямахше да пази това в тайна. Нямахше да ѝ позволи да се омъжи за друг, без целият свят да узнае, че тя владее сърцето му.

– Обичам те – рече отново и с крайчеца на околото си видя майка си и сестра си. Седяха на пейката с изправени гърбове и увиснали ченета.

Той продължаваше да върви. Напред по пътеката, всяка крачка по-уверена от предишната.

– Не го прави – заяви, приближавайки към апсидата¹. – Не се омъжвай за него.

– Грегъри – прошепна тя. – Защо правиш това?

– Обичам те – отвърна той, защото това беше единственото, което трябваше да каже. Единственото, което имаше значение.

Очите ѝ заблестяха и той видя как дъхът ѝ заседна в гърлото. Сетне тя отмести поглед към мъжа, за когото смяташе да се омъжи. Веждите му се повдигнаха нагоре и той едва забележимо сви рамене, сякаш казваше: „Изборът е твой“.

Грегъри се отпусна на едно коляно.

– Омъжи се за мен – каза, влагайки в тези думи цялата си душа. – Омъжи се за мен.

И затаи дъх. Цялата църква затаи дъх.

Тя отново извърна очи към него. Те бяха огромни и ясни и всичко, което мислеше за хубаво, правилно и истинско, грееше в тях.

– Омъжи се за мен – прошепна той за последен път.

Устните ѝ затрепериха, но гласът ѝ прозвуча високо и отчетливо, когато отвърна...

---

¹ Полукръгла или многоъгълна издатина на сграда със своести куполообразни части вътре в нея; в християнските храмове там се намира олтарът. – Б. пр.

ГЛАВА 1

В която нашият герой се влюбва.

Два месеца по-рано

За разлика от повечето мъже, които познаваше, Грегъри Бриджъртън вярваше в истинската любов. Би бил глупак, ако не вярваше.

Имайки предвид следното: най-големият му брат Антъни, най-голямата му сестра Дафни, другите му братя Бенедикт и Колин, да не споменаваме сестрите му Елоиз, Франческа и (дразнешката, но искрена) Хайъсинт – всички те, *абсолютно* всички, бяха безумно влюбени в своите половинки.

У повечето мъже подобно положение на нещата би предизвикало най-вече раздразнение, но за Грегъри, който се бе родил с необикновено жизнерадостен, макар и понякога (по думите на по-малката му сестра) вбесяващ характер, това просто означаваше, че той няма друг избор, освен да вярва в очевидното.

Любовта съществуваше.

Тя не беше само мимолетно състояние, плод на въображението, предназначено да предпази поетите от гладна смърт. Макар и да не можеше да се види, помирише или докосне, тя беше неотменна част от живота на хората и беше само въпрос на време, когато Грегъри щеше да открие жената на своите мечти и щеше да свие семейно гнездо, за да започне да се плоди и размножава и да се отдаде на такива загадъчни

хобита, като изработването на разни джунджурийки от папиемаше и колекционирание на рендета за индийски орехчета.

Макар че, ако човек искаше да се изрази по-деликатно, което изглеждаше напълно приемливо при разглеждането на толкова абстрактно понятие, мечтите му не включваха жена. Е, поне не някоя представителка на нежния пол с определени и разпознаваеми черти. Той нищо не знаеше за тази единствена жена, предопределена изцяло да промени живота му и да го превърне във, така да се каже, щастлив стълб на суката и благоприличието. Нямаше представа дали ще бъде дребна или висока, тъмнокоса или русокоса. Искаше му се да мисли, че ще бъде умна, с изтънчено чувство за хумор, но освен това откъде би могъл да знае още какви качества щеше да притежава? Би могла да бъде срамежлива или да говори прямо и без заобикалки. Може да обича да пее. А може би – не. Може да е превъзходна ездачка със загоряло и обветрено лице в резултат от дългото пребиваване на чист въздух.

Той не знаеше. Когато ставаше дума за тази жена, тази невероятна, прекрасна и понастоящем несъществуваща жена, единственото, което Грегъри действително знаеше, беше, че когато я срещне...

Непременно щеше да я познае.

Нямаше понятие как щеше да се случи това; просто го знаеше. Нещо важно и разтърсващо, което завинаги щеше да преобърне живота му... е, като цяло щеше да бъде нещо, което с гръм и трясък ще оповести своето съществуване. Щеше да нахлуе в живота му устремно и мощно, да се стовари отгоре му като пословичния гръм от ясно небе. Единственият въпрос беше кога.

А междувременно, докато предвкушаваше появата ѝ, Грегъри не виждаше причина да не прекарва дните си в приятни забавления. В крайна сметка човек не бе длъжен да живее като монах, докато очаква истинската си любов.

Грегъри беше, според всеобщото мнение, типичен лондонски джентълмен, притежаващ достатъчна – макар и далеч не изключителна – издръжка, множество приятели и здрав разум, помагаш му навреме да стане от игралната маса. На брачния пазар се смяташе, ако не за блестяща, то поне за напълно прилична партия (четвъртите синове рядко се радваха на голямо внимание) и винаги бе търсен, когато светските матрони имаха нужда от подходящ кандидат за изравняване на броя на гостите от двата пола на официалните вечери.

Което превръщаше гореспоменатата издръжка в допълнително предимство.

Може би трябваше да си постави по-ясна цел в живота. Нещо като посока или просто важна работа, която да свърши. Но това можеше да почака, нали? Много скоро, Грегъри бе сигурен в това, всичко щеше да се изясни. Щеше да разбере точно с какво иска да се занимава и с кого ще иска да го прави, а междувременно той...

Не си прекарваше времето особено приятно. Поне не и в *настоящия* момент.

Да обясним:

Грегъри в настоящия момент седеше в кожено кресло, доста удобно, не че това имаше някакво значение, с изключение на факта, че удобството го настройваше мечтателно, което пък от своя страна го подтикваше да пропуска покрай ушите си монотонната реч на брат си, застанал на около метър и половина от него и впуснал се в пространна лекция за това или онова, определено съдържаща някои вариации на думите *дълг* и *отговорност*.

Грегъри действително не обръщаше внимание. Рядко го правеше.

Е, не, понякога слушаше, но...

– Грегъри? Грегъри!

Грегъри се сепна и примигна. Антъни бе скръстил ръце, което никога не беше добър знак. Антъни беше виконт Бриджъртън и беше такъв вече повече от двай-

сет години. И макар да беше, Грегъри пръв бе готов да го заяви, най-добрият брат на света, от него би излязъл много добър феодален господар.

– Моля за извинение, задето нахлувам в мислите ти, каквито и да са те – сухо заяви Антъни, – но дали чу нещо, поне малко, от това, което казах?

– Усърдие – откликна Грегъри и кимна с подобаващо сериозно изражение. – Цел.

– Именно – съгласи се Антъни и Грегъри мислено се поздрави с вдъхновеното си изпълнение. – Вече е крайно време да си поставиш някаква цел в живота.

– Разбира се – промърмори Грегъри най-вече защото бе пропуснал вечерята, беше ужасно гладен, а бе чул, че снаха му е поднесла освежителни напитки в градината. Освен това нямаше смисъл да спори с Антъни. Никога.

– Трябва да направиш промяна. Да избереш нова посока.

– Естествено.

Може би ще има сандвичи. Би могъл да излапа поне четиресетина от онези абсурдно малки вкусотийки с изрязана коричка.

– Грегъри.

Гласът на Антъни бе добил специфичен тон. Онзи, който, макар и невъзможно да се опише, беше лесно да се разпознае. И Грегъри разбра, че бе крайно време да му обърне внимание.

– Хубаво – рече той. Наистина бе забележително колко добре една кратка дума можеше да замести произнасянето на цяло изречение. – Предполагам, че ще се присъединя към духовенството.

Това стъписа Антъни. Направо го срази. Брат му застина, замръзна като статуя. Грегъри мълчеше, наслаждавайки се на момента. Жалко само, ако действително се наложи да стане викарий.

– Моля? – накрая промърмори виконтът.

– Нямам много голям избор – заговори Грегъри.

Чак като изрече думите, осъзна, че за пръв път ги произнасяше. И това някак си ги направи по-реални, по-окончателни. – Или да постъпя в армията, или да стана свещеник – продължи той, – а трябва да призная, че съм дяволски калпав стрелец.

Антъни не отговори. И двамата знаеха, че това беше истина.

– Има и саби – изтъкна брат му след миг на неловко мълчание.

– Да, но с моя късмет ще ме изпратят в Судан. – Грегъри потръпна. Не искам да съм прекалено придирчив, но действително там е голяма жегата. *Ти* би ли искал да отидеш?

– Не, разбира се, че не – без колебание отвърна Антъни.

– А и – додаде Грегъри, започвайки искрено да се наслаждава на изобретателността си – да не забравяме и майка.

Последва пауза. После:

– И какво общо има тя със... Судан?

– Едва ли ще се зарадва на заминаването ми, а тогава ти, трябва да го знаеш, ще си този, на когото ще се наложи да държи ръката ѝ всеки път, когато тя започне да се притеснява или ѝ се присъни някой ужасяващ кошмар за...

– Нито дума повече – прекъсна го Антъни.

Грегъри си позволи мислено да се усмихне. Наистина не беше честно по отношение на майка му, която, между другото, нито веднъж не бе заявила, че е предрекла бъдещето въз основа на нещо толкова ненадеждно като съня. Но тя със сигурност *щеше* да се възпротиви на заминаването му в Судан, а на Антъни действително щеше да му се наложи да изслушва вайканията ѝ по този повод.

А и след като Грегъри не изгаряше от желание да напусне мъгливите английски брегове, въпросната перспектива беше доста спорна.

– Добре – рече Антъни. – Добре. Тогава се радвам, че двамата най-накрая успяхме да проведем този разговор.

Грегъри стрелна поглед към часовника.

Антъни се прокашля, а когато заговори, в гласа му прозвуча нотка на нетърпение.

– И че ти най-накрая се замисли за бъдещето си.

Челюстите на Грегъри се стегнаха.

– Аз съм едва на двацет и шест – напомни на брат си. – И със сигурност съм прекалено млад за такова често повторение на словосъчетанието *най-накрая*.

Антъни само повдигна вежда.

– Да се свържа ли с архиепископа? Да видим дали няма да ти намерим някоя енория?

Грегъри неочаквано бе връхлетян от силен пристъп на кашлица

– Тъ, не – изхъхри, когато най-сетне успя да си поеме дъх. – Поне не още.

Едното ъгълче на устата на Антъни потрепна. Но едва забележимо и дори и най-развихреното въображение не би могло да го определи като усмивка.

– Би могъл да се ожениш – тихо рече той.

– Бих могъл – охотно се съгласи Грегъри. – И ще го направя. Всъщност действително възнамерявам да се оженя.

– Наистина?

– Когато намеря подходящата жена. – Като видя изписаното върху лицето на Антъни съмнение, побърза да добави: – Сигурен съм, че ти пръв би ме посъветвал да се оженя по любов, а не по сметка.

Антъни бе неимоверно влюбен в съпругата си, която на свой ред бе неимоверно влюбена в него. Освен това виконт Бриджъртън бе неимоверно предан на своите седем по-малки братя и сестри, затова Грегъри не би трябвало да бъде злят от толкова неочакван прилив на емоции, когато най-големият му брат тихо промълви:

– Желая ти да се наслаждаваш на същото щастие като мен.

Гръмкият тътен в стомаха му го избави от необходимостта да отговори. Погледна смутено брат си.

– Извини ме. Пропуснах вечерята.

– Знам. Очаквахме те по-рано.

Грегъри се сдържа да не потръпне. Едва.

– Кейт беше малко разстроена.

Това беше най-лошото. Ако Антъни беше разстроен, беше едно. Но когато заявеше, че съпругата му е била разстроена...

Е, тогава Грегъри *знаеше*, че е загазил.

– Тръгнах късно от Лондон – смънка младият мъж.

Беше вярно, но не оправдаваше поведението му. Бяха го очаквали за вечеря, а той не се бе появил в уречения час. Едва не изтърси: „Аз ще оправя нещата с нея“, но навреме прехапа език. Някак си знаеше, че това само щеше да влоши положението, сякаш не възприемаше достатъчно сериозно закъснението си, надявайки се да заглади провинението си с усмивка и комплимент. Което доста често успяваше да стори, но поради някаква причина този път...

Не желаше да го направи.

Затова само рече:

– Съжалявам. – И действително го мислеше.

– Тя е в градината – мрачно каза Антъни. – Мисля, че смята да устрои танци – във вътрешния двор, ако можеш да си представиш.

Грегъри можеше. Звучеше напълно в стила на снаха му. Тя не беше човек, който би позволил щастливите моменти да се изнижат незабелязано покрай нея. А при това необичайно хубаво време защо да не организира импровизирани танци на открито?

– Постарай се да потанцуваш с тези дами, които тя пожелае – заръча му Антъни. – Кейт не би желала някоя от гостенките ѝ да се почувства пренебрегната.

– Разбира се, че не – промърмори Грегъри.

– Аз ще се присъединя към вас след четвърт час – добави Антъни, връщайки се на бюрото, където го очакваха няколко купчини документи. – Трябва да довърша някои неща.

Грегъри стана.

– Ще предам на Кейт.

Разговорът очевидно бе приключил. Той излезе от кабинета и се запъти към градината.

Минало бе известно време, откакто за последен път бе идвал в Обри Хол, родния дом на фамилията Бриджъртън. Разбира се, семейството се събираше тук, в Кент, за Коледа, но честно казано, имението не беше роден дом за Грегъри и той никога в действителност не го бе смятал за такъв. След смъртта на баща му майка му бе нарушила правилата и бе изтръгнала семейството от родното гнездо, избирайки да прекарва по-голяма част от годината в Лондон. Никога не бе говорила за това, но Грегъри винаги бе подозирал, че елегантната стара къща бе свързана с прекалено много спомени.

В резултат Грегъри винаги се бе чувствал много повече у дома в града, отколкото в провинцията. Бриджъртън Хаус в Лондон беше домът на детството му, а не Обри Хол. При все това той с удоволствие идваше тук и винаги беше ревностен участник в типичните селски забавления, като яздене и плуване (когато водата в езерото беше достатъчно топла, за да се потопиш в нея). Колкото и да бе странно, смяната на житейския ритъм му харесваше. След месеците, прекарани в града, обичаше тишината и чистия селски въздух.

И също така му харесваше това, че можеше да си тръгне, когато станеше *прекалено* тихо и чисто.

Вечерната веселба се вихреше на южната моравя, или поне така го осведоми икономът, когато пристигна преди час. Поляната беше отлично място за забавления – с равна земя, изглед към езерото и голям вътрешен двор, където бяха разположени множество

кресла и столове за онези, които не кипяха от толкова жизнена енергия.

Когато приближи дългия салон, от който се излизаше навън, до Грегъри достигна жуженето на гласовете, носещо се през френските прозорци. Не беше сигурен колко гости е поканила снаха му на вечерната си забава – вероятно някъде между двайсетина и трийсетина. Достатъчно малко, за да се придаде интимност, но в същото време достатъчно много, за да може човек тихомълком да се измъкне, без отсъствието му да се забележи.

Докато прекосяваше салона, младият мъж пое дълбока глътка въздух, опитвайки се да определи какви блюда бе решила да поднесе Кейт. Естествено, нямаше да са много; навярно гостите ѝ вече бяха преяли на обилната вечеря.

Сладкиши, реши Грегъри, подушвайки лекото ухаение на канела, когато наближи светлосивата каменна ограда на двора. Изпусна разочарована въздишка. Умираще от глад и в момента голямо парче сочно месо щеше да му се стори като райско блаженство.

Но той бе закъснял и вината бе само негова, а Антъни щеше да му откъсне главата, ако незабавно не се присъедини към сбирката, така че се налагаше да се задоволи с пасти и бисквити.

Лек ветрец погали кожата му, когато излезе в градината. Времето беше забележително топло за месец май; всички говореха за това. Тъкмо такава време повдигаше настроението – толкова изненадващо приятно, че хората не можеха да сдържат усмивките си. И действително, гостите, бродещи наоколо, изглеждаха в прекрасно разположение на духа; ниският тътен на гласовете често се прекъсваше от изблици на смях.

Грегъри се озърна, дирейки масите с разхладителните напитки и някой познат, за предпочитане снаха си Кейт, която правилата на благоприличие изискваха

да поздрави първа. Но докато погледът му се плъзгаше наоколо, вместо това той видя...

Нея.

Нея.

И веднага го разбра. Разбра, че това беше тя. Застина като омагьосан. Дори въздухът престана да нахлува в дробовете му; по-скоро бавно започна да изтича от тях, докато не остана нищо, а Грегъри просто стоеше там, опустошен и изпразнен, болезнено жадуващ за още.

Не можеше да види лицето ѝ, нито дори профила. Виждаше само тила ѝ, изящната извивка на шията, чието съвършенство секна дъха му, една дълга светла къдрица, стелеща се върху рамото ѝ.

И единствената му мисъл беше: „Аз съм погубен“.

Погубен за всички останали жени. Тази сила, този огън, това всепоглъщащо усещане за правота – никога не бе изпитвал нищо подобно.

Може би беше глупаво. Навярно беше лудост. А вероятно и двете. Но той бе чакал. Този момент. Толкова дълго го бе чакал. И внезапно му стана ясно защо не бе избрал духовното поприще или военното, защо не бе приел едно от честите предложения на брат му да управлява някое от малките имения на Бриджъртън.

Той бе чакал. Това бе всичко. Дяволите да го вземат, през цялото време дори не бе осъзнавал, че нищо не бе правил, освен да чака този момент.

И той бе настъпил.

Тя се бе появила.

И той разбра.

Разбра го.

Грегъри бавно прекоси моравата, забравил за храната и Кейт. Пътьом успя да промърмори поздравите си на един или двама познати, продължавайки да върви. Трябваше да стигне до нея. Трябваше да види лицето ѝ, да вдъхне уханието ѝ, да чуе звука на гласа ѝ.

И ето че най-после беше там, стоеше само на няколко метра. Не дишаше, обхванат от благоговееен трепет, изпълнен с блажената наслада просто да стои близо до нея.

Тя говореше с друга млада жена и съдейки по оживения разговор, двете бяха близки приятелки. Младият мъж остана така за миг, неподвижен, и просто ги наблюдаваше. Накрая, доловили присъствието му, двете бавно се обърнаха.

Той се усмихна. Топло, мило. И рече...

– Здравейте. Как сте?

Лусинда Абърнати, повече известна на всички, които я познаваха, като Луси, сподави ахването си, когато се извърна към непознатия джентълмен, който толкова неусетно се бе прокраднал, несъмнено, за да флиртува с Хърмайъни, както правеха всички, които срещнеха Хърмайъни.

Приятелството с Хърмайъни Уотсън беше доста рисковано. Тя колекционираше разбити сърца, както възрастният викарий от абатството колекционираше пеперуди.

Единствената разлика, разбира се, беше в това, че Хърмайъни не пронизваше своите жертви с отвратителни малки топлийки. Честно казано, Хърмайъни не желаше да пленява мъжките сърца, а още по-малко да ги разбива. Това просто... се случваше. Луси вече бе свикнала. Хърмайъни си беше Хърмайъни, със светлоруса коса с цвят на масло, сърцевидно лице и огромни, раздалечени очи с най-смайващия зелен от-тенък.

От друга страна, Луси беше... Ами, тя не беше Хърмайъни, това бе съвсем ясно. Тя просто беше себе си и през повечето време това бе напълно достатъчно.

Луси беше, напълно очевидно, съвсем *по-малко* от Хърмайъни. По-малко руса. По-малко слаба. По-малко висока. Очите ѝ бяха по-малко ярки – синьо-сиви, всъщност доста привлекателни в сравнение с очите на

всяка друга жена, с изключение на Хърмайъни, но от това нямаше голяма полза, тъй като тя никъде не *ходеше* без Хърмайъни.

Луси бе стигнала до това смайващо заключение по време на един от уроците по английска литература в прочутото „Училище за изискани млади дами“ на госпожица Мос, където двете с Хърмайъни учиха три години.

Луси беше съвсем по-малко. Или, ако трябва да се изразим по-деликатно, тя просто *не беше свършена*.

Тя беше, предполагаше девойката, сравнително привлекателна, надарена с онази здрава, традиционна красота, която сравняват с английска роза, но мъжете рядко (о, добре де, никога) губеха дар слово в нейно присъствие.

Обаче Хърмайъни... ами, беше хубаво, че тя бе толкова добра. В противен случай би било невъзможно да бъдат приятелки.

Е, благодарение на това, както и на факта, че тя просто не умееше да танцува. Валс, кадрил, менует – нямаше значение. Всичко, което включваше музика и движение, беше непосилно за Хърмайъни.

И това беше *чудесно*.

Луси не се смяташе за повърхностна персона и щеше уверено да заяви на всеки, който се интересуваше, че без да се замисли, би се хвърлила пред движеща се карета заради най-скъпата си приятелка, но имаше нещо справедливо в това, че най-красивото момиче в Англия имаше два леви крака и поне единият от тях бе дървен.

Образно казано.

А сега се бе появил още един. Мъж, разбира се, не крак. При това красив. Висок, макар и не прекалено, с коса в топъл, кестеняв оттенък и доста приятна усмивка. И блясък в очите, чийто цвят бе трудно да определи в нощния сумрак.

Да не споменаваме, че тя всъщност не можеше да

види очите му, защото той не гледаше нея. Гледаше Хърмайъни, както мъжете винаги правеха.

Луси любезно се усмихна, макар че той едва ли бе забелязал и го зачака да се поклони и представи.

И в този миг той направи най-смайващото нещо. След като разкри името си – тя би трябвало да се досети по външността му, че е Бриджъртън, – той се приведе и първо целуна *нейната* ръка.

Луси остана без дъх.

После, естествено, проумя тактиката му.

О, той действително беше *добър*. Нищо, нищо не би спечелило по-бързо симпатията на Хърмайъни към някой мъж, колкото комплимент към Луси.

Колко жалко за него, че сърцето на Хърмайъни вече бе отдадено на друг.

О, добре. Поне щеше да бъде забавно да наблюдава цялото представление.

– Аз съм госпожица Хърмайъни Уотсън – изрече Хърмайъни и Луси осъзна, че тактиката на господин Бриджъртън бе двойно по-умна. Като целуна втора ръката на Хърмайъни, той имаше възможност да я задържи по-дълго, а самата Хърмайъни бе принудена да се представи.

Луси почти бе впечатлена. Ако не друго, действията му свидетелстваха за това, че е малко по-умен от повечето джентълмени.

– А това е най-близката ми приятелка – продължи Хърмайъни. – Лейди Лусинда Абърнати.

Произнесе го така, както винаги, с любов и нежност и навярно със съвсем малко отчаяние, сякаш искаше да каже: „За Бога, погледнете и Луси.“

Но разбира се, никой никога не го правеше. Освен в случаите, когато искаха да получат съвет как да спечелят сърцето на Хърмайъни.

Господин Бриджъртън – господин Грегъри Бриджъртън, мислено се поправи Луси, тъй като, доколкото ѝ бе известно, съществуваха трима господин

Бриджъртън, без, разбира се, да се брои виконтът – се обърна и я изненада с тържествуваща усмивка и топъл поглед.

– Как сте, лейди Лусинда? – промърмори той.

– Много добре, благодаря ви. – Идеше ѝ да се сри-та, задето направо заекна на „м“-то в думата „много“, но за Бога, досега никога не я бяха удостоявали с поглед, след като вече веднъж бяха съзрели Хърмайъни.

Нима бе възможно той да се бе заинтересувал от нея?

Не, невъзможно. Мъжете никога не се интересуваха от нея.

А и всъщност имаше ли значение? Разбира се, би било доста очарователно, ако за разнообразие някой мъж се влюбеше лудо и страстно в нея. Действително тя не би имала нищо *против* подобно внимание. Но истината беше, че Луси на практика от много години бе сгодена за лорд Хейзълби, затова не ѝ бе нужен безумно влюбен обожател. Това не би могло да доведе до нещо полезно.

Освен това със сигурност не беше вината на Хърмайъни, че се бе родила с лице на ангел.

И така, Хърмайъни беше сирена, а Луси – нейната върна приятелка, и всичко на света беше наред. Или, ако не съвсем наред, то поне доста предсказуемо.

– Да смятам ли, че сте един от нашите домакини? – попита накрая Луси, нарушавайки неловкото мълчание, възцарило се, след като си бяха разменили обичайната реплика: „Приятно ми е да се запознаем“.

– Боя се, че не – отвърна господин Бриджъртън. – Колкото и да ми се иска да си припиша заслугата за това празненство, аз живея в Лондон.

– Щастливец сте, че имате Обри Хол в семейството – любезно отбеляза Хърмайъни. – Нищо че е собственост на брат ви.

В този миг Луси разбра. Господин Бриджъртън харесваше Хърмайъни. Можеше да забрави за това, че първо целуна нейната ръка или че наистина я поглед-

на, когато тя каза нещо, което повечето мъже не си даваха труда да направят. Достатъчно беше да види как той гледаше Хърмайъни, когато тя заговори, за да ѝ стане ясно, че той също се бе присъединил към дългата редица на нейните поклонници.

Очите му бяха леко изцъклени. Устните – разтворени. А от целия му облик лъхаше напрежение, сякаш искаше да грабне на ръце Хърмайъни и да побегне надолу по хълма, прашайки по дяволите тълпата и благоприличието.

Пълна противоположност на начина, по който гледаше нея, който лесно би могъл да бъде определен като учтива незаинтересованост. Или просто беше нещо от рода на: „Защо си застанала на пътя ми и ми пречиш да грабна Хърмайъни на ръце и да побягна надолу по хълма, а тълпата и благоприличието да вървят по дяволите?“.

Не беше точно разочароващо. Просто... не беше... разочароващо.

Трябваше да има дума за това. Наистина трябваше да има.

– Луси? Луси?

Луси осъзна с известно смущение, че се бе изключила от разговора. Хърмайъни я гледаше с любопитство, изящно наклонила глава – поза, която мъжете винаги намираха за изключително прелестна. Луси я бе опитала веднъж. И главата ѝ се бе замаяла.

– Да? – промърмори тя, след като се очакваше някак си да откликне.

– Господин Бриджъртън ме покани на танц – обяви Хърмайъни, – но аз му казах, че *не мога*.

Хърмайъни винаги измисляше някаква благовидна причина – навехнат глезен или главоболие, възпрепятстващи я да се развихри на дансинга. Кое то винаги вършеше работа, само дето тя пробутваше всичките си обожатели на Луси. *Първоначално* нямаше проблем, но това бе започнало да става толкова често, че

Луси подозираше, че джентълмените сега си мислеха, че бяха прехвърляни на нея от съжаление, което не можеше да бъде по-далеч от истината.

От своя страна Луси с пълно право можеше да се нарече прекрасна танцьорка. Както и отлична събеседница.

– За мен ще бъде удоволствие да танцувам с лейди Лусинда – заяви господин Бриджъртън, защото действително какво друго би могъл да каже?

И така, Луси се усмихна, не съвсем искрено, но все пак изобрази усмивка, и му позволи да я поведе към вътрешния двор.